

Ovikello soi ja mies joka oli aiemmin kaatanut meille teetä, kävi tarkistamassa kuka ovelta mahtoi olla. Pian mies mies kutsui Heikkiä ovelta. Heikki nousi rauhallisesti seisomaan ja harppoi pitkin askelin eteiseen. "Etsimme Toni Ojanperää, Markus Kalliota, ja heidän kanssaan liikkuvaa miekkää kantavaa teini-ikäistä poikaa", kuulin miehen äänen sanovan. Hän on varmasti joku Bloodin kätyreistä, ajattelin ahdistuneena. Blood on kaupungin johtaja joka on saanut erityisoikeudet erääseen hallinnolliseen testiin, johon kuuluu mukaanlukien kaupungin eristäminen muusta maasta. Molemmat vanhempani ovat kuolleet tämän operaation myötä. Äitini tapettiin sen vuoksi että hän tiesi hankkeesta liikaa ja isä sitä kostaessa. Se oli tavallinen aamu. Oli vuosi 2047 ja kuudes päivä toukokuuta. En minä päiviä laskenut, mutta näin sen kalenterista seinälläni. Isän ja hänen veljensä mielestä oli kovin hauskaa humalapäissään antaa kahdeksan vuotiaalle pojalle lahjaksi kalenteri jossa puolialastomat naiset keikaroivat autojen edessä. Isä kuitenkin käski myöhemmin selvit-tyään antamaan sen takaisin. Ei kuulemma so-pinut minun ikäiselleni. Kuitenkin kostoksi siitä että isä ei aiemmin uskonut minua kun olin tapellut koulussa ja ettei se ollut minun aloittamani, niin pidin sen. Aluksi päätin piilottaa sen, mutta äidin viikatessa vaatteitani hän löysi sen. Siitä hyvästä hän huusi isälle, mutta ennen kuin isä ehti vastata mitään, niin olin mennyt väliin. "Enkö saisi pitää sitä. Kun olen sen jo merkannut täyteen juttuja ja siinä on sitä paitsi hienoja autoja", sanoin kuin en ymmärtäisi vielä mitään niiden naisten päälle, vaikka en minä ehkä niiden päälle kyllä ymmärrä vieläkään. Lopulta äiti antoi periksi, mutta piti mykkäkoulua isälle puolitoista kuukautta. Äiti oli jo käynyt avaamassa verhot ja kevät aurinko säkenöi ikkunasta. Hieroin silmiäni, ja nousin vaivalloisesti sängystä ylös, ja tunsin kuinka hiukseni harottivat joka suuntaan. Katsoin kalenteria tarkemmin ja olin kirjoittanut punaisella tussilla punatukkaisen rinnan kohdalle: Shhhhhhhhhhh... Mietin hetken mitä se tarkoitti, kunnes muistin että se meinaa vanhempieni hääpäivää. He olivat olleet naimisissa viisi vuotta. Olin aiempana päivänä lupautunut menemään kaverilleni tai mummolaan, jotta he saisivat viettää hääpäivänsä rauhassa, mutta he väittivät että pidämme perheviikonlopun. Oli-han se hienoa heiltä, mutta pelkään heidän katuva asiaa. Päätin siis pitää ainakin matalaa profiilia. Hoidin aamutoimet ja puin päälleni. "Huomenta", äitini tervehti iloisena. Nyökkäsin vain vastaukseksi. "Yritkö taas aukaista sitä laatikkoa? Usko jo. Se on vain isäsi juovuksissa keksimä pila", äiti vakuutteli. Minulla on samanlaiset mustat hiukset kuten äidilläni. Niin kuin silmätkin. Tumman vihreät ja kehutut äidin silmiksi. Eihän kukaan sitä loukkauksena tarkoittanut, mutta minulle miehisyyks oli jotenkin tärkeä asia. Nyt sen ajatteleminen taas tuntuu naurettavalta. "Avasin sen." "Mitä?" Isä kysyi ilmestyessään makuu-huoneesta. En jaksanut toistaa sanomaani, joten hän päätti jatkaa, "Näytä." Pudistin päätäni, "sisällä oli numerokoo-dilla toimiva munalukko, jossa oli paikka myös avaimelle." Äiti vilkaisi isää epäileväisen oloisena, mutta isän silmät vain säkenöivät. "Hienoa!" Isä huudahti onnellisena ja nosti minut ilmaan. "Herranen aika mikä siinä lukossa sitten on niin tärkeää?" Äitini kysyi tympääntyneenä ja kaatoi kaikille appelsiini mehua. "Se lukko on mahdoton tiirikoida. Tai niin sen olisi tarkoitus olla. Olen sen kuitenkin tiirikoinut itse ja asettanut koodinkin siihen, aivan kuten isänikin teki ja hänen isänsä", isä selitti istuduttuaan pöydän ääreen ja levitti sanomalehden pöydälle. Luin sitä väärinpäin. KAJAANI UUDISTUU. Benjamin Blood on käynnistänyt nyt uuden operaation: Kaupungin puhdistamisen Kajaani valittiin tähän ykkösvaihtoehdoksi aiemman hallituksen hyljeksinnän vuoksi. BLOOD UUDEKSI PRESIDENTIK-SI. Blood halutaan uudeksi tasavallan presidentiksi ja hän on tehnyt sopimuksen nykyisen tasavallan presidentin Murphyn kanssa joka antaa Bloodille vapauden astua virkaan jos kaupungin uudistus onnistuu. "Onko tuo muka mahdollista?" Kysyin ihmeissäni. En minä paljoa asioista tiennyt, mutta kuulosti melko epäilyttävästi diktatuurin alulta.

Äiti kaatoi isälle kupin täyteen kiehuvaan kahvia. Kahvivanaa pitkin isä nosti katseensa minun silmieni korkeudelle. "Neljä vuotta ennen Murphyn astumista virkaan lakimuutos pistettiin voimaan. Jos kansa antaa yli 50% äänistään, niin Presidentti voi nimittää uuden, mutta äänestystä ei ole vielä edes pidetty", isä vastasi vakavana ja vilkaisi äitiä. "Minulla ei ole asiasta tietoa", äiti sanoi huomattessaan isän katseen. "Ja vaikka olisikin, niin joutuisi tappamaan teidät siitä hyvästä", hän vitsaili ja nauroimme kaikki. Söimme aamiaista ja kun olimme siivonneet pöydän, niin minä astelin omaan huoneeseen ja suljin oven hiljaa perässäni. Avasin pöytälaatikon ja nostin kannettavani pöydälle. F, r, o, f, c, i, piste, Y, d, n, t, a, f, c ja huuto merkki. Windows kuvake pyöri hetken kunnes kone avautui. Oli aika selvittää kuka on tuon komentokeskukseksi nimetyn verkon takana. Ensimmäinen jätin sen. Se oli alakerran keskimäinen asunto. Asunnon omistaa... Sitä en löytänyt. En mistään, vaikka sellaisiin tietoihin on teoriassa suora pääsy. Samassa ovi takanani avautuu ja vaihdan sivun äkkiä animeen. "Käyn hakemassa maitoa?" Isä sanoi ja lähti. Piruako sitä minulle pitää kertoa? Jatkoin hommiani. yritin etsiä web kameroita, mutta oli kuin koko asunnossa ei olisi mitään muuta kuin verkkopiste. Ei edes hellaa tai jääkaappia. Kello oli jo kolme, enkä ollut ollenkaan huomionut ulkoa kuuluvaa pauketta. "Verkkoyhteys katkaistu." Perkele! Huomattiinko minut vai sammuiko se itsestään? Menin ikkunalle katsomaan mistä melu tuli, mutta en nähnyt mitään. Kuului vain pauketta. Eikä mennyt aikaakaan kun yleishä-lytin alkoi soida. Oliko verkko ylikuumentunut? Menin eteiseen ja äiti tuli keittiöstä. "Odota tässä. Vilkaistaan rappusiin." Äiti avasi oven ja sulki sen heti avattuaan. "Juokse!" Hän ehti huutaa kunnes ovi avautui ja sisään ryntäsi sotilaita. Äiti tyrkkäsi minut lujaa huoneeseen ja veti oven perässään kiinni. En tiennyt mitä tehdä. Menin paniikkiin. En saa mennä paniikkiin. Vain typerät saa. Pelätä saa panikoida ei. Tulee vain rumaa jälkeä. Mieti Toni, mieti! Puumiekk... Linkkuveitsi... Tarvitsen vielä... Ilmastointi teippiä. Ennen kuin ehdin edes etsiä teippiä, niin kuulin laukauksen, joten muutin suunnitelmaa. Otin veitsen ja ryntäsin ulos huoneestani. "Mitä tuo pentu täällä tekee?" Yksi sotilaista huudahti. Näin pakokauhun äitini silmistä. "Tapa se!" Äitiäni tähdännyt mies kääntyi ja lähti kävelemään minua kohti. Pakenin huoneeseen. En saanut pidettyä ovea ja sotilas pääsi kevyesti sisään. Yritin huijata puukolla miestä, mutta tämä vain tarrasi kädestäni kiinni ja puristi niin lujaa että veitsi putosi otteestani. Potkaisin miestä polveen ja hän päästi kivun sokaisemana irti ranteestani. Mies kyyristyi ja antoi minulle täydellisen tilaisuuden. Potkaisin miestä nenään, nopealla liikkellä ja sain nopeuden avulla ison sotilasuniformin pukeutuneen miehen kaatumaan selälleen. Loikkasin miehen yli, mutta en päässyt edes ovensuulle saakka kun tämä tarrasi minua jalasta ja veti. Lensin naamalleni, mutta yritin edelleen potkia karkuun. Mies painoi isolla kädellään rintakehäni ja siirsi pohkeensa lantioni päälle. Sen jälkeen hän siirsi vasemman käden suuni ja nenäni eteen. Yritin rimpuilla, hakata ja raapia, mutta mies ei luovuttanut. Silmissäni hämärtyi ja tajuntani alkoi heitellä. Seuraavan kerran avasin silmäni kun isäni herätteli minua. "Äiti...? Sotilaat...?" Mu-tisin ja menetin tajuntani uudestaan. Seuraa-van kerran heräsin sängystäni alasti. Minut oli kylvetettykin. En kai ollut laskenut alleni? Sän-ky oli selkäni kohdalta vielä hiukan märkä. Nousin varovaisesti istumaan. "Ai sinä heräsit?" Sotilas tokaisi. Painauduin seinää vasten ja aloin etsimään veistäni. "Älä pelkää, autan teitä. Nousehan ylös, niin autan sinulle vaatteet päälle", sotilas sanoi hiljaa ja oli ojentumassa minua kohti. "Et koske minuun", äyskäisin ja nostin käden ilmaan merkiksi että olin tosissani. En ollut varma, tiesikö isäni tapahtuneesta, tai että missä äitini oli, joten halusin aikaa ja tilaa ajatella. "Anteeksi", sotilas sanoi häpeissään. "Olen pahoillani äitisi vuoksi. Minä en valinnut tätä hommaa, mutta jos se yhtään lohduttaa, niin minä en voinut tappaa häntä vaikka oli pakko." Kesti hetken ennen kuin tajusin mistä sotilas puhui. "Onko? Onko äiti kuollut?" "On ja meillä ei

ole aikaa sen suremiseen nyt. Onko sinulla aseita?” Isä tokaisi astuessaan huoneeseen. Hänen äänensävyys oli kylmä, aivan kuin häntä ei olisi kiinnostanut äidin kohtalo. ”Vain FN HP-DA pistooli ja linkkuveitsi. Mihin menemme?” Santeri vastasi. Olin ollut tajuttomana ties kuinka kauan ja silti he eivät huomioineet minua. ”Ulos täältä. Toni pue vaatteesi. Menemme kummisi luo”, isä tokaisi ja paineli takaisin olohuoneeseen tai makuuhuoneeseen. Oliko äitini tosiaan kuollut? Se ei tuntunut todelliselta. Oikeastaan mikään ei tuntunut todelliselta. Kummisetäni oli Euroopan johtava aseseppä. Lähes joka toinen vuosi hän toi markkinoille jonkin uuden parannuksen sotilaalliseen aseistukseen. Häntä ei kiinnosta kuka ne saa. Ainoastaan niiden suunnittelu ja rakentaminen. Hänen ansiostaan olemme välttyneet monelta aseelliselta sodalta. Hän on myös myynyt parhaat patenttinsa ulkomaille ja saanut sen avulla suojelua valtiollemme. Toinen hänen intohimoistaan on koirat. Hänellä on oma Husky-, ja Akita farmi pihallaan. Isän vakavuuden huomioon ottaen emme ole menossa hankkimaan sieltä lemmikkiä. En ollut tavannut kummisetääni kuin kolmesti. Edellinen kerta oli viimekesänä kun kävimme juhlistamassa hänen uutta suurta sopimusta USA:n kanssa. Heille oli myös syntynyt kaksi pentuetta. Toinen oli sekarotuinen ja toinen Hysky pentue. Kummisetäni oli hiukan erikoinen tapaus. Hän saattoi työskennellä pajassaan kolme vuorokautta putkeen nukkumatta ja syömättä. Kerran hän oli ollut lähellä kuolla nestehuk-kaan ja joutui teholle sen jälkeen. Oli kuulem-ma lähtenyt pedistään heti kun jalat olivat kantaneet. Nousin varovaisesti seisomaan. Vedin mustat bokserit jalkaan ja niiden päälle mustat farkut. Asetin nyrkkisolkjella varustetulle vyölle veitsen ja asekotelon. Asekotelo oli leikki ase, mutta kait siinä oikeakin pysyisi. Nappasin kaapista vielä ylleni lyhythihai-sen college hupparin. ”Mikä nimesi muuten on?” Kysyin sotilaalta. ”Oletteko valmiit?” Isä kysyi ovelta. Nyökkäsin vastaukseksi. ”Hienoa. Löysin tuolta myös kaksi Glockia ja RK 62 76 rynnäkköki-väärin. Joten pidä sinä Santeri FN:si ja ota RK myös, niin minä pidän Glockit. Sopiiko?” Santeri myöntyi mukisematta. ”Santeri?” Kysyin epäillen. Sotilas nyökkäsi ja kaivoi henkkarit lompakostaan. Käänsin katseeni henkkareista isääni joka vaikutti murheen murtamalta. ”Enkö minä saa asetta?” Isä ei vastannut vaan lähti eteiseen. ”Et tarvitse sellaista”, Santeri sanoi ja laski kätensä olkapäälleni, kuin se muka korjaisi kaiken ja suojelisi minua aseilta. Hivuttauduin käden painon alta. ”Mikä sai isän luottamaan sinuun?” Santeri oli hetken hiljaa. ”Tunsin äitisi.” Ulkoilma oli viilentynyt ja haisi savulle. Palopäällikkö tuli meitä rappusissa vastaan ja koetti ottaa minua syliinsä. Pudistin päätäni ja hän antoi asian olla. Pihalla oli kirkasta ja alhaalla paistava aurinko häikäisi silmiäni talojen välistä. Pihalla ei ollut ambulanssia niin kuin yleensä tulipalo-onnettomuuksissa, sen sijaan siellä oli poliisi. ”Olli Ojala?” Se oli isäni nimi. ”Teitä syytetään 72 varkaudesta ja 34 vartijan pahoin pitelystä sekä kahden miehen ja vaimosi murhasta.” Mitä ihmettä? Isäni oli ehkä varas ja on joutunut puolustamaan itseään väkivalloin aina välillä, mutta ei hän ole voinut äitiä tappaa eikä niitä sotilaita. Sitä paitsi mistä he edes olisivat voineet tietää sotilaista? Isäni mumisi jotain niin että vain Santeri kuuli. ”Pidä kädet ylhäällä, niin me tulemme ja otamme sinut huostaamme”, poliisi puhutteli minua. ”Ei isä ole tappanut ketään! Kaikki oli tapahtunut jo ennen kuin hän tuli paikalle!” Karjuin kurkku suorana, purkaen kaiken vihan ja surun, kyynelien ja sanojen kautta. ”Jaahas, onkos se ipana sitten itse syypää.” Poliisi sanoi ilkkuen ja nauroi päälle. ”Te puhutte kahdeksan vuotiaasta pojasta, minun pojasta”, isä puolusti minua. ”Hän ei koskaan tekisi sellaista, varsinkaan omalle äidilleen!” Isä karjui. Minun ei ole koskaan tarvinnut pelätä isää, mutta nyt minua pelotti ensimmäistä kertaa. Eikä hän edes huutanut minulle. Katsoin isää alaprofiilista ja näytti kuin hän olisi kaksimetrinen hirviö, jonka silmät kiiluivat vihasta ja raivosta. Kuin sodanjumala. Ehkä isä olikin aloittanut sodan poliisin kanssa. Psykologisen sodan, jossa vain toinen voittaa. ”On ne kakarat ennenkin pimahtaneet”, poliisi

ehti sanoa. Sitten kaikki tapahtu todella äkkiä. Isä nosti molemmat kätensä, mutta ei antautuakseen vaan hänellä oli molemmat Glockit käsissään. Santeri kääntyi ja peitti silmäni. Kuului kaksi laukausta. Sitten ilma alkoi viilentää kasvojani ja käteni olisi irronnut, jos jalat eivät olisi jaksaneet juosta. Kuulin korvissani vain oman sydämeni sykkeen ja Santerin raskaan hengityksen. Kompastuin, otteeni irtosi Santerin kädestä ja kaaduin käsien varassa mahalleni. Kyynärät repesivät auki. Kerkesin nousta toisen polven varaan kun joku jo tarrasi mahan alta kiinni. Tunnustelin sieppaajan kättä ja tunnistin sen isän kädeksi. Huokaisin helpo-tuksesta. Juoksimme vanhalle päiväkodille, isä mursi lukon. Hän sai murrettua minkä tahansa lukon. Se on hänen supervoimansa, tai niin minä olen aina ajatellut sen. Lukitsimme oven ja odotimme hiljaa. Kun kukaan ei seurannut meitä, hiivimme keittiöön, mistä löysimme leipää ja muuta välipala-ainesta. Jouduimme yöpymään kellarissa jonka lattialle Santeri ja isä olivat istuneet. He olivat laatimassa suunnitelmaa, joka olisi mahdollisimman turvallinen ja helposti toteutettavissa. Isän vaivaantuneisuudesta pää-tellen suunnitelma ei tainnut ollut kovinkaan turvallinen. Itse söin proteiini patukoita ja tutkiskelin reppujen sisältöä, samalla kun pyörittelin veistä kädessäni. Pidin Santerin antamaa takkia peittona harteiden päällä, koska se oli sopivan raskaan tuntuinen, mutta samaan aikaan todella lämmin. "Mitä me teemme sitten kun pääsemme ulos täältä?" Kysyin ja mussutin viimeiset rippeet patukasta. En pitänyt siitä kun minut jätettiin huomiotta. "Suuntaamme kummisetäsi luo", isä vastasi tutkiskellen karttoja. "Ai sen asehullun luo?" Kysyin muka vitsikkäänä, mutta isäni oli liian tressaantunut ymmärtääkseen vitsiä. "Niin, ja vaikka hän pitääkin aseista normaalia enemmän, niin se ei meinaa, että hän olisi hullu", isä korjasi. "Mutta hän kuitenkin on hullu, joten miksei asehullu", töksäytin perään, mutta isäni jätti kommentin huomiotta. Olimme jo laittaneet pitkäksemme ja nukuin isän ja Santerin välissä. Santerin tuhinasta päätellen hän nukkui jo, mutta minä ja isä valvoimme yhä. "Isi?" Kuiskasin hiljaa. "Niin?" Isä tuhahti väsyneenä. Vedin syvään henkeä. "Voinko sanoa Santeria isoveljekseni?" Ajattelin aluksi että isä suuttuisi, mutta hän vain myhähti iloisesti. "Totta kai, jos se on sinusta mieluisampaa niin." "Ei, kyllä Santerikin on hyvä nimi, mutta haluaisin, että hän on isoveljeni. Sellainen joka huolehtii minusta aina kun sinä et kerkeä." "Toni. Kyllä minä ymmärrän, alahan jo nukkua." Nyökkäsin ja suljin silmäni. Se uni oli kuin uusinta päivän tapahtumista. Paitsi että joka kerta isä tappoi Santerin ja äidin. Se tapahtui kymmeniä kertoja. Kun heräsin Santerin töniessä minua hereille, huomasin makuupussin olevan märkä ja säikähdin että olin kastellut itseni, mutta tajusin että olin vain hikoillut niin kovasti. "Missä isä on?" Kysyin silmiäni hieroen. "Vessassa. Hei autatko minua näiden karttojen kanssa?" Autoin Santeria yhdistelemään karttoja ja suunnittelemaan pakoreittiä. "Jos pääsemme vitostielle jalan, niin voimme varmaan ryöstää auton joltakulta armeijan hepulta?" Ehdotin, yrittäen kuulostaa todella vakuuttavalta ja vanhemmalta. "Tarvitsemme kuljetusrekan, muuten emme saa teitä läpi." Santeri myötäili, mutta ei kuitenkaan lytännyt. Se oli omalla tavalla uutta minulle. Sitten keräsin kaiken rohkeuteni ja ky-syin, "miten tunsit äitini?" Santeri katsoi mi-nuun ja ehti avata suunsa. "Olettekos valmiita." Isä tuli huoneeseen. Nyökkäsimme molemmat ja selitimme suun-nitelman isälleni. "Eikö se ole teistä hiukkasen helppoa?" Emme olleet edes ajatelleet sitä. "Vittu!" Santeri karjaisi niin että säikähdin. "Anteeksi, ei ollut tarkoitus kiroilla, mutta muistin vasta, että me aloimme kulkemaan armeijassa erästä kulkuneuvo tunnelia. Meille sanottiin että se oli vain liikenteen helpottamiseksi, mutta oli siihen nähty liikaa vaivaa." "Missä se on?" Isä kysyi nopeasti ja hie-man stressaantuneena. "KAKS:n vieressä. Pitkä tunneli johtaa prikaatin alle ja sieltä pääsee helposti ulos jos ei jää sisällä kiinni." "Eli kuljetus rekka, KAKS:lle, sieltä prikaatille ja prikaatilta lehtovaarantielle ja olemme vapaita?" "Suurinpiirtein kyllä." Ilma oli raitis ja viileä kun aloimme tehdä lähtöä. Isä ja minä pidimme keväästä juuri sen takia. T-paidalla ei

ihan pärjännyt ja aamu-kaste nostatti ilmaan ruohon raikkaan tuoksun. Tältä tuoksuu kevät. Emme joutuneet paljoa piileskelemään, emme näköjään sitten olleetkaan niin vaarallisia kuin meidän annettiin ymmärtää. Kävelimme Lohtajan poikki, K-kaupan ohi ja KAKS:lle päin. Jossain vaiheen puolimatkaa vastaan alkoi tulla armeijan väkeä. Teimme pikaisen suunnitelman ja aloimme toteuttaa sitä. Asettelimme teroitettuja metallihärpäkkeitä tielle kun autoja tuli harvemmin ja odotimme seuraavaa. Sillä aikaa Santeri vaihtoi vaatteensa armeija asustuksen. Kun seuraava letka tuli ja toisen auton rengas puhkesi piikeistä. Odotimme jo puskan takana valmiina. Autosta noussut mies meni seuraavalle ja sanoi jotain kuskille. Letkan ensimmäinen ja kolmannen jälkeen loput jatkoivat matkaa ja puhjenneen rekan kuljettaja jäi kahden muun kanssa vaihtamaan rengasta. Santeri vinkkasi minulle silmää ja nap-pasi korvastani kiinni ja alkoi raahata minua sotilaiden luo, isän jäädessä odottamaan. "Tämä nisti jätti nuo metallipiikit tuohon tielle." Santeri selitti oikein kovaan ja matalaan, sekä karismaattiseen ääneen. Yritin riuhtoa itseäni pois mahdollisimman sinnikkäästi, eikä tarvinnut edes paljoa esittää. sillä Santeri piti korvastani kiinni, niin lujaa että teki mieli huutaa. "Jaa, mitäs sinä sillä nistillä nyt sitten teet? Aika sopivan näköinen sulle." Yksi miehistä irvaili ja nauroi päälle. Tunsin Sante-rin nyrkin jäykistyvän ja pelkäsin hänen kisko-van korvani irti. "Näytäppäs minullekin", yksi miehistä ot-ti minua kädestä kiinni ja riuhtaisi lähemmäs. "Ymmärräthän sinä, että näin ei saa tehdä?" Mies kysyi ja osoitti metallin kappaleita. Sylkäisin miehen polvelle, joka saattoi olla hiukan tyhmästi tehty sillä mies melkein murskasi kyynärvarteni. "Alappas siivota!" Mies karjaisi ja viskasi minut polvilleen metallin palojen keskelle. Nousin toisen polven varaan ja aloin kerätä metallia pitkin tietä samalla kun miehet nauroivat. Kun olin saanut kourallisen verran kerät-tyä niitä teroitettuja metallinpalasia, niin heitin niillä yhtä kolmesta, Santeri viilsi kurkun auki toiselta. Eikä se tapahtunut kuin elokuvissa, veri ei ruiskunnut, vaan se alkoi pulputa nätisti sotilaan kaulalta. Isä oli luultavimmin hiipinyt lähemmäs sillä välin ja nappasi viimeisen miehen kuristus otteeseen toisella kädellä ja toisella piti pistoo-lia ohimolla. Santeri taas osoitti metallista naa-maan saanutta miestä FN:llään. Kävelin miehen luo ja katsoin häntä suo-raan miehen silmiin joista toiseen heittämäni metallin pala oli osunut, enkä usko että hän näki sillä enää mitään. "Kappasta vain, olisiko-han kannattanut siivota itse?" Kysyin nauraen. Mies potkaisi minua polvellaan mahaan, samalla kun kaaduin takamukselleni, kuulin kuinka pistoolin lipas tyhjentyi miehen rintaan. Seuraavaksi kuului karjaisu ja toinen lipas tyhjänä. Isä istui maassa pidelleen vatsaansa ja sotilas joka oli lyönyt kyynärpäällään isää makasi kuolleena maassa. Kun olimme vaihtaneet renkaan ja raa-hanneet ruumiit metsään, niin minä ja isä pii-louduimme tavaroiden sekaan. Odotimme seuraavaa kulkuetta ja ajoimme jonon perässä KAKS:n mäen ylös ja sieltä sisäänajoksi naa-mioidun tunnelin läpi prikaatille. Matka sujui sinne asti melko hyvin, mutta kun autot jou-duttiin tarkastamaan niin se toivoa täynnä ole-va päivä oli muuttumassa pahimmaksi kos-kaan. "Täällä on joku ylimääräinen" tavarati-laan kurkannut mies huusi. Isä veti Glockinsa esille ja ampui yhden napakan osuman miehen otsaan. "Aja perkele, aja!" Isä karjui Santerille ja siirtyi tavaratilan suuaukolle. Kaikki jotka koettivat ampua meitä osuivat joko huti tai saivat luodista ennen kuin osuivat. Seuraavaksi Santeri ajoi auton nurin lentelimme kyydissä kuin pomppupallot. Auton pysähtyessä selälleen, minä ja isä kapusimme äkkiä ulos ja juoksimme ohjaamolle. Isä auttoi Santerin pois turvavöistä ja tämä rysähti lujaa kattoa vasten. "Perkele mikä tälli. Osuivat vissiin renkaaseen", Santeri sadatteli. Sotilaat alkoivat lähestyä. "Toni, hae minulle kolme maamiinaa!" Isä nyökkäsi epäröiden ja minä juoksin miinat. Peitimme ne ruoholla ja parilla kuusen oksalla. "Joudumme juoksemaan loppumatkan." "Toni tule reppuselkään, niin saat levätä vielä ennen kuin sinunkin on pakko juosta." "Tuolla he ovat!" Kuului huuto ja näkyviin ilmestyi kaksi mönkijää, yksi lava-auto ja niiden mukana noin 30 sotilasta. "Perkele!"

Santeri kirosi ja me lähdimme juoksemaan karkuun. Odotin peloissani räjähdystä. Sitä ei kuitenkaan jostain kumman syystä tullutkaan. Vilkaisimme taakse ja huomasimme että perässämme olleet sotilaat olivat menneet miinojen välistä, mutta eivät olleet huomanneet niitä. "Metsään, käännytään metsään!" Isä karjaisi. Käännyimme ja ehdimme juosta pari sataa metriä. "SEIS! Pysähtykää!" isä käski. "Santeri, onko sinulla kranaatteja?" Santeri laski minut alas ja veti repustaan kolme käsikranaattia. "Saako niitä vedettyä yhtä aikaa?" "Ei varsinaisesti, mutta jos sidomme siihen narun, niin..." "Hyvä niin me teemmekin." Meni alle minuutti kun kranaatti viritelmä oli valmis. "Santeri. Jaksatko kantaa vielä Tonia kunnes saamme auton?" Santeri nyökkäsi vastaukseksi isän kysymykseen. "Jaksan minä itsekin juosta" intin vastaan, mutta isä ei kuunnellut vaan kumartui hiukan ja halasi minua oikein lujaa. "Toni. Muistatko missä kummisetäsi asuu Muhoksella?" Nyökkäsin hänen olkaansa vas-ten ja isä jatkoi melkein itkien. "Mene sinne, kerro tilanne. Hän keksii kyllä jotain. Pidä huolta isoveljestäsi." Viimeinen virke selitti minulle mitä nyt tapahtuu ja halusin isää takaisin ja en aikonut päästää irti. "Ja Santeri", isä sanoi synkkänä. "Pidä huoli ettei Vimpari saata häntä vaaraan, mutta varmista että hän opettaa kaiken hyödyllisen." Santeri nyökkäsi läiskäsi isää olkapäälle ja nappasi minut vyötäristä ja repi väkisin irti isästä, niin että raavin pahat jäljet isän kaulaan ja niskaan. Isä meni takaisin tielle ja houkutteli meitä jahdanneen porukan luokseen. En voinut enää katsoa. Hakkasin voimattomana Santerin olkaa ja selkää hänen juostessaan. Viimeinen asia minkä muistan, oli iso räjähdys, joka melkein kaatoi Santerin. -Toni